

DE GENOOTSCHAPSDAG EEN ZIJDELINGSE IMPRESSIE

Toen ik de toezegging deed een stukje over de genootschapsdag te schrijven als voorwoord in dit Maandblad, gebeurde dat vanuit de idee van "ach, ik zit er toch de hele dag met een stand, ik kan er net zo goed iets over schrijven". Wat ik me toen nauwelijks realiseerde, was dat je als standhouder een dergelijke dag vanuit een heel speciale hoek meemaakt, namelijk vanaf de zijlijn.

Om halftien was er al een opgewonden bedrijvigheid in het Broekhin: zeulen, regelen, heen-en-weer lopen, kortom een leuke dag voorbereiden. Royale tafels met nauwelijks enig materiaal van betekenis en ons kleine tafeltje waar veel te veel op moest. Nadat we de gemeente Heel een beetje opzij geduwd hadden, drong een verbroedering met de SOK zich op, we zaten dan ook praktisch op hun schoot. Ruilhandel blijkt nog steeds van deze tijd te zijn: "Als wij een doek – met Panda – van jullie mogen lenen, krijgen jullie een kist om de stenendoos op te plaatsen". Het werkte perfect: onze Maasmergelsteen wees rechtstreeks naar de SOK. Intussen stroomden Genootschappers en aanverwanten binnen en werd het echt druk; vanaf de ingang gezien leek het wel een uitzwermend mierennest.

Penningmeester Henk blijkt het als boekenverkoper prima te doen en mocht zich verheugen in een onverhoopte belangstelling; het is maar goed ook dat de nalatenschap van Gerrit een aantal persoonlijke bibliotheken kon aanvullen. Ook bij de Genootschapsstand werden persoonlijke verzamelingen

aangevuld: de oude nummers van het Maandblad vonden gretig aftrek. Zo'n hoop belangstellenden in een zaal bijeen krijgen voor het eigenlijke ochtendprogramma bleek problematisch. Ook problematisch lijkt mij het tijdsbesef van de gemiddelde Genootschapspreker te zijn: hoe lang duren vijf minuten? In elk geval niet vaak zo lang als op 11 maart! Heel goed was het, dat voorzitter Ton met een prachtige bronzen kikker naar huis mocht, zij het dat er een voorwaarde aan verbonden werd.

De lange lunchpauze diende waar ze moest voor dienen: eten, bijkletsen, rondlopen, informatie zoeken. Kan er de volgende keer iets meer aandacht besteed worden aan vegetariërs a.u.b.? Aardappelpuree met koolsla en wat fruit zorgden al om drie uur voor een hongerig gevoel. Het appeltje van het Pomologisch genootschap kon daar weinig aan veranderen.

Het middagprogramma leverde een paar paniekmomenten op: "Henk, snel, waar is die boekenbon!?" en op het eind heel wat stof tot nadenken. Reinier hoopt dat over tien jaar een tien jaar jonger iemand zijn plaats heeft ingenomen en Ton blijft nog één jaartje voorzitter en gaat dan van zijn bronzen kikker genieten en de eraan gekoppelde voorwaarde invullen. Er is werk aan de winkel voor ons allemaal!

Martine Lejeune

